

השוחט פרק שני חולין

מסורת הש"ס

(א) [עין חוש' לקמן קכ.
ד"ה אלה ללוי] (ב) לקמן
קכ"א; (ג) ג"ז שם; ד) ונקמן
עד:] (ו) [לעיל סט.]
(ז) מנחם כח: [וט]. ב. לקמן
י: :] (ח) [לקמן יט:]
(ט) [לקמן סט.] (י) [ויקרא
יט:] (י') [ויחז' עד.]

תורה אור השלם

ו. רק ה' לא תאכלו
על הארץ תשפכו
במים: דברים יב טו

גליון הש"ס

גמ' חיה בקדשים מי
איבא. עין יומא סד ע"א
תד"ה לחימו;

מוסף ראשי

[illegible]

שיטה מקובצת

א איבער לא ע"כ לא
ב והי' השתא אהריה:
ג דהוי' שמי שרצינו
ד מן הבהמה: **ה** ולא
ו אמרן בעמיה לילוי להו
ז מלתא: **ח** דם הנפטר
ט כמים הוי' כמים ומכשר
י הסיד: **יא** והבא נמי ימא
יב שאני עובדי' וכוונתו לאו:
יג ו' לע' תעמידי' כשחורים
יד בשלמא תהם לרובן אע"ג:
טו כיון דשאר כן הוי'
טז אסור לירשלא: **יז** וי"ל
יח דמי' איסור אבר מן
יט הוי' דידה' משום דבעיא
כ שתייה ואע"ג:

מי מנתרף ראשון לשני. הואיל וגם הוא לטהר נשטח או לא ופשיט ההסמך אם מנתרף כיצד ראשון לסימן שני להחזיר שאר העובר בחיילה ללא ינטרף עמו לטהר אותו אבר מדי נבלה. ולענין יקבוצ בני מעיים נמי תפשוט דמנתרף דלא מהני חילוק לפסול בשחיטה הואיל ובסימנין

אִיכָנִיעַ כ'ו. ¹⁶והשטאט אהערען
לשטעטען דאמערן דער ביה ר' זינד
וְנָלָה: מהאיא דלעלי מדנעי משה לטערה
מדי נבלה מכלל דפשיטא ליה
דאדערפא נקביה דביי בני: לא
דער ביי. ופשיטא ליה לרבי זינד
דלף נאליה שרף דלין טרפה נאלי
חיות. דאדער רבי זינד לענין
טומאה: **וְלֹא־דְרַבְרָא**. וזינד לעלי
וְנָלָה: לא אמר ריש לקיש אלף בריאה אכל
בבני מעיים טרפה מיבעיא ליה לר'
זינד אס טטורה מיהא מדי נבלה
או לא: **מְדִרְשָׁא** לקיש. דלמד [סס] כיון
שנחמא קנה הו' ריאה מנחמא
בדקיקולא שמו מינה אין מומין
עובד כוכבים על בני מעיים משום
ריאה גורדו כמי שהטוילה מן
הצומה צדוה מפרסכת ועובד
כוכבים לאו בשחיטה מיל הימר אצילה
ידידה שלח החכמה שחיטה אכלו ואבר
מן החי נאסר לכן ואין יצאה לכן
מדי אבר מן החי עד שמתות אכל
לישראל יצאה מדי אבר מן החי ע"י
שחיטה: הו' יִיבָנֶה קמיה דרב
אחא. כי אמר להא מילתא: ולא
אחרי ליה. ונחמתי צעמי ולא הקשתי
לו: **הַרְוֹה לֹאכֹל** כ'ו. משום דמעלי
בדמא קמין בסמך הרואה שיבירא:
מְשֻׁמֵּם שפמיט. שאינו ממוסר הפטע
יכול לחמוכו מיד קודם יצאה הנפש
וממתין לה עד שתלא נפשה דאמרינן
באברע מיתות (פסחים דף סג.) מין
שסוקר לאכול מן הבהמה קודם שתלא
הנפש (ג' לא תחלו על הדם): **אחד**
עובד כוכבים כ'ו. ולא גאמרינן
במיתה תליא מילתא והוה אבר מן
החיה לגביה והיינו דלא כרב אחא:
ומהו יפה יפס. מפי צעדין נבלה
תליא נאלי ולא יפס: **מִתְנִי' בְּיָדִים**
מסואכות. כלומר בלא נטילה דגזרו
עליהם להיות שניות. ובגמרא פריך
אפילו הוכשרו נמי אין שם עושה
שליש בחולין: **הוכשרו** שחיטתו.
מיה דשרי שחיטה לך כשר מדי
אבר מן החי משויא ליה נמי אוכלא
לגבי טומאה: **בְּב' כי לא ילא מן**
דם שפרס. בתמיה. וזרקת דם הוא
דשרי להו דאכתי (דבא רי) ודם
בשחיטתו יפס: **והדבר** והבשר האכל:
הנשפך כמים. אם נפל על הזרעים:
קדישא לן חינם הקדש **משפך**.
למחיהו אוכלא לוקולי טומאה דתניא
בפסחים (ג' לא) והבשר והדם הן לרבות

עלים ולבונה דלע"ג ללא אובלא וינה חיות הקדש משיל
לוא אובלא: **בספ משפ**. בירושלים דכתיב (דברים יד)
הכסף וגו' ואשמועינ דמי עבד בהו שלישי דלא כר"מ:
כל

דכל דס הנשפך על הארץ שאין מקבלים אותו בכלי כגון דס חיה וס כסוי גלי רחמנא דדס חיה ועוף צעי כסוי אבל מכל

ונאכלין בידים מסובכות. לללי איירי לללל צפי הדמה חל
אינו מבשרי. הקשה הר"ר יעקב מאורלייג"ש דבפרק
לא תאכל לא ומנן אלו ואלו מתערבין באמה וישאף לנחל
במים מה מים מותרין בבנאלה אף כן מותר בבנאלה וישאף הידי
ולומר דמכל מקום כיון דלוי חזין שרי בבנאלה אן כן חלילה לו

לג.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

(א) לשון זה חזן לי הכנה כלל ונראה דל"ל כוונתו לא אחר דש ערסות לחזי חיות דודאי ס"ל דמותר וזה דרש אשלה זו לברכו דרי דא"ל אחר.
(ב) נראה דל"ל דהי כמו שנתלשו החיים נדעין לא גמר כפי מיתתו וס'.

מולדו יפה יפה ופדיוהו יפה יפה. הא דלג אדער הדעה קמיתא
 כגון דהלליה צי טבחי כדאמר בפרק כל הנשר (למן דף
 קיג.) אי נמי משום דאיידי בשבר בית השחיטה ולא הוינך להזכיר
 ולקדירה אידי אי נמי מיירי לללי אף ע"ג דלללי לא בעי מליצה שאני

השמיטה ועדיף מנישרא דלמקמ
נפ' ימלד לזילן (פסחים דף עז:):
אחד עובד כוכבים ואחר ישראל
מוחרין בו. משמע דטעמא
משום דליכא מיד לנישרא שרי
ולעובד כוכבים אסור ותימיה דנפרק
ארבע מימות (פסחין דף טז.) פריך
והא איכא יפת תואר ומשני שאני
עובדי כוכבים דלאו בני כישוף נינהו
והני **א** שאני עובדי כוכבים דלאו
בני שמיטה נינהו כדאמר לעיל ואין
להקשות מהא דלמך פרק ד' מימות
(סו' דף נח:) עובד כוכבים ששבת
חייב בו הטעם כמורה דבדרך
שואו מזה לנישרא לגמול לא שייך
למיימר מי איכא מיד לנישרא
שרי וכי' ואע"י דלמך אפילו ששבת
בשני ששבת חייב מכל מקום לא
דמי הוואל ויש מנצח שביחל לנישרא
כמו ששבת ואע"י דבן נח נהרג
על העובדים כדאמר התם וישראל
אינו נהרג נהי דפטור מ"מ לא שרי
וא"ת דנפרק גיד השנה ולקמן
דף קכ.) דפליגי אס נוגה אבר מן
הטמא ואמרין מחלוקת בישראל אצל
בבלי נח נהרג דבני הכל מחחרין על
א הטמא כטורין בשלמא לרבנן
אע"י דאין ישראל מוחרר על אבר
מן החי דטמא מ"מ אסור ליה משום
טמא ולא אשכחתי לנישרא שרי
ולעובד כוכבים אסור אלא לר' מאיר
דלמך דאין נוגה אלא בבהמה טהורה
בגדד והא איכא אבר מן החי דחיות
ועופות הטהורין לנישרא שרי לעובד
כוכבים אסור וכי מיימד דלא חיישינן
כיון **א** דאסור אבר מן החי אסור
לישראל א"כ מאי פריך התם נפ' ארבע
מימות (פסחין דף טז.) גמול דפחות
משום פטורה וי"ל דמכל מקום **א** אבר
מן החי דירוק אסור משום דשמיטה
שמיטה אע"י דעובד כוכבים אסור
במשהו בשר וגידים ועלם וישראל לא
מיתקן אלא בחיות בשר הא אבר
ר' יוחנן ידחשי שיעור אסור ר' יעקב
הטורה ולר' לנאש דלמך מאי שיעור
מוחרר מן הטורה דלמך לית ליה הטור
כללא אלא סבר לה כמ"ד הכא אין
מומחין עובדי כוכבים על בני מעיים:
השוחט במהה היה יעקב ורא
יצא בו. משמע דדס
היה ועקב מכשירין וקשה להר"ר יעקב
מאורליי"ש דבגמרא דריש דדס
קדשים אינו מכשיר מדכתיב על

ההיחל תשפכנו כמים דס השפן
 כמים מכשיר כו' וצפרק השוס (למקן דף פד.) אמרינן דלא
 אמרינן צהמה בכלל חיה לכסוי המים דלמדי על ההיחל תשפכנו
 כמים מה מים לא בעי כסוי אף האי נמי לא בעי כסוי אלא
 דגם חיה ועוף דלמדי כסוי לא הוי בכלל תשפכנו כמים ויש לומר

וְהַקֹּשֶׁה לְמִים בֵּין לַעֲנִין הַכֶּשֶׁר בֵּין לַעֲנִין פְּטוּר כִּסּוּי אֵלּא דְלַעֲנִין
וְהַקֹּשֶׁה לְמִים לַעֲנִין הַכֶּשֶׁר כִּיּוֹן דְּנִשְׁפָּךְ עַל הָאָרֶץ:

נמי לקדירה והדחתו נמי פירות: דם שאנו נשפך במים
כל שעה (פסחים דף כב.) פריך והרי דם דמנח רחמנא וכל נפש
דרחון ומכרסם לגנון לזבל ושמי קדמיה על הארץ משפכט
דייקי היתר הנחל מהאי קדש לדם קדמיה לא לא הארץ משפכט
די גבי דם הויא ארילת ממש. (ועי' תוספות פסחים דף כב. ד"ה מהל:

ודלמא